

מסורת הש"ס

גב' מנסיון נמי דיקא. לקמן זהאי פירקא: אף צאוקף. דליהו נמי מהני לחממה: וכלבד שלא יקשור לו מפרין. פיטור'ל דמיחוי כמי שרואה להטעינו משוי: רצועה חסה ונצו. פושל'א שנותנים שם שלא תרד האוכף והמשוי על זארה כשהיא יורדת לעמק והמסך שלא תרד על זנבה כשהיא עולה על

ההיס: מהו לישן מרדעת. ולא ללאה לרה"ר אלא בחצר ומפני האינה: הי"ג אמר ליה מוטר א"ל וי מה בין זה לאוכף אישטיק איטיבי כו'. כסבור הא דאשתיק משום דלא אשגח ביה דסבר אוכף נמי שרי ואותיביה מזביתתא דאסור לטולה והשתא לטול אמרת לא להניח מיבעיא דממי כאלו נריך להטעינה משוי: רכבי. רב: טרסקל. סל מלא שצורים מולין לה צאורה ופיה נתון לתוכו ואוכלת ותענוג צעלמא הוא שלא תטרה לשום זארה לארץ: זערי. של אינה: מרדעת מוטר. דערא היא הלך אורחה זהכי ולא משוי הוא: לשמעטא דרב. דשרי

טרסקל: אלא. וי חצרי כמו אכרך אלא למלא (בראשית מה): שמואל קרי אריון על שם שהיה בקי בדנין ושופט כמלך השופט על הארץ. לשון ריכא ו מלך (ב"ב דף ד:). והא רב נמי אמרה. דכיון דשרי טרסקל כ"ש מרדעת: מאי שגא מאוכף. שאסור לטול וכ"ש להניחו: דנפיל ממילא. דקדמי מולין ומיכלו לאחר והא נופל מאליו: כאן לחממה. מרדעת נריך לחממה ומותר משום זער דאינה אכל נטילת אוכף אינו אלא שילטן שנתחממה ע"י משאוי שנשאה מבעוד יום ואי לא שקיל ליה לא איכפת לן שהרי הוא יטען מאליו דלמרי אינני וכו': צונג שועל. שמוין לו בין עיניו שלא ישלטו בו עין: וסוריו. לנני: כנים שנו. שמוין לו צאמתו לקבל וזו ולצדוק מנין ראיותיו שאינו תכשיט לו: כנים שצדידיהן. לקבל חלז הנוסף. אי נמי שלא ישרטו דדיין על הקוים שהיו דדיהן גסין: כחוס שצפיה. שחוסמין אותה שלא תרעה צדות אחריס וכשמנגיעין למקום מרעיתם נוטלין אותה הימנה: כסנרל שצרגליה. שעושין לה סנדל של מחכת שלא יזיקוה האצנים: קמיע. כתב לרפואת חולי: מומחה. שריפא ככר ג' פעמים: וזה חומר כהמה מצאדס. קס"ד השתא דאקמיע קאי דלמריין לקמן בפרק כמה אשה יואה (ד' סא). והאדס יואה דקמיע מומחה. וכל הני דקמיי לא תלא הנך דלא שמיטת גופה הוא אלא משאוי וסנדל משום דלילמא מישתליף ואתי לאתוי: אגד שעל גבי המכה. ליכא למימר אתי לאתוי: קשישין שעל השכר. כמה שגשג זה עמס עושין לה דפין מכאן ומכאן וקושרים אותן שם והן מעמידין העמס שלא יזד אנה ואנה עד שמתחבר: ופולא המדולדולס נה. שילמא מקצתה: ופוקקין לה ווג. אכל כשאינו פקוק אפי' בחצר לא תלא מפני שהענינל שצחוכה מקשקש ומוליד קול לכך פוקק בחצר

או צמורין שלא יקשקש הענינל שצחוכה: עינבל צטרי'ל: ומטיילנ. צאותו וזו בחצר אכל לא תלא צו לרה"ר כדמפרש לקמן בפרקין (דף ד:). דמיחוי כמאן דאלין לחיגא: מאי לאו. כסייחיה גדולים קאמר דלארין ארין ואין להם זער לשום ולאכול מע"ג הקרקע ומולה לכן טרסקל לתענוג וקשיא לשמואל: קטניס. ארכוזמיהן גבוהין ואחרן קטן ויש להם זער לשום ע"ג הקרקע ולאכול: דומיא

במה בהמה פרק חמישי שבת

נג.

והוא שקשורה לו מע"ש. רש"י פי' לקמן י' דקשורה מע"ש הי מלבוש החמור אכל צאינה קשורה מע"ש הי משאוי ועוד יש לפרש דצאינה קשורה מע"ש מיחוי כמתכוין להולאת המרדעת וה"ר פורת פירש דמיחוי כאלו מתכוין להולין הצהמה למקום רחוק: **אי"ר ימא** שאינה קשורה לו כ"ס פשיטא. ולא דעי

למפרך דמרישא שמעיין לה דקמיי בזמן שהיא קשורה הא אינה קשורה לא דרך משניות כן צצמכסת ע"ו (דף לה:). אלו דברים אסורין צצכילה"ד ככשים שדרן לת"ל לתוכן יין כו' ובסיפא (סס דף נט:). קמיי ואלו מותרים צצכילה כו' וככשים שאין דרכן לתת כו' וצפרק אלו טרפות (מולין דף ד:). קמיי אלו כשרות אע"ג דליכא מינייהו דשמעי' מרישא ו"א"ת ונפשוט' מרישא" דקשורה מערצ צצת איירי מדליטריך למימני בזמן שהיא קשורה צצכלאו הכי הוה ידעי' דליירי צצקשורה דלי צאינה קשורה שפיטא דאסור דילמא נפלה ואתי לאתוי כדקאמר הכא אילימא כו' אלא דלי צצמן שקשורה מע"ש קאמר וי"ל דמרישא לא תפשוט דלדרכה ה"א דלהכי תנא צצמן שהיא קשורה לאשמעי' דאפי' קשורה צצצת דלי לא תנא ליה ה"א דוקא צצקשורה לו מע"ש אכל צצקשורה צצצת לא קמ"ל להכי דייק מסיפא:

מהו יתן המרדעת ע"ג חמור בשבת. ואין לאסור משום דאין כלי ניטל אלא לדבר הניטל צצמה חשיבא כדבר הניטל כיון דיכול למושכה ולהוליכה צכל מקום ורב אפי' צר נתן דעני אס אסור אין לפרש משום דמיחוי כרואה להולין הצהמה למקום רחוק" דא"כ היכי דייק דמאן דשרי טרסקל כ"ש מרדעת. ואלן דפריש נמי דעני למיכר בחצר אטו רה"ר דלאמר גבי אשה צצ כמה אשה (לקמן דף סד:). דגבי צצמה לא גזרו דתנינא צצמורין גבי זוג ומטיילת עמו בחצר אלא כראה לר"י דעממא משום טרחא דצצת ואע"ג דשריא קרצוף צצ"צ דצינה (דף כג:). התם יש לה זער יצוטר א"י לא שרי אלא צצ"ש אכל צצצת אסור:

אוכף שע"ג החמור. ו"א"ת וימיר האוכף ויענר ויפול דלאמר צצ" (ע' על כתבי גבי הימה צצממו טעונה טבל כו' וי"ל דהתם מיירי צצצין שמוכל הצהמה להטקלקל אכל מחמת האוכף לא תוכל הצהמה להטקלקל לכן לא המיירי: **תולין** טרסקל. ו"א"ת ומאכר משום דמשמטנא צצצמ"י כי היכי דאסור להניח נר על גבי דקל צצצת" משום דמשמטנא צצצמורין וי"ל דהתם מנענע הענפים אכל הכא אינו מנענע הצהמה צצן ורב אפי' צצני נתן דעני למיכר (ע' אפסר משום דילמא אתי להשתמש צצצמ"י (פ"י):

אריון. שם מלך דכתיב אריון מלך אלסר (בראשית יד) ונקט' טפי משאר מלכים לפי שמוצאע צו לשון ארי: דשמעי' דקא מסיים בה כו'. אע"ג דקיי"ל (י' כרצ צצאיסורי היינו לגבי שמואל לחודיה אכל הכא ר' יוחנן דקיי"ל כוותיה לגבי רב קאי כשמואל וצרייתא דאוכף נמי קיימא כשמואל למאי דמשני כאן

לחממה כאן לנננה" ומתני' דאין סקין ומפרסין לצהמה דמייתי לקמן נמי פליגא אדרב דפירש צצנוטרס: מאי צצגדור'ים ומשום תענוג. ו"א"ת ומאי קושיא דילמא הכא מיירי צצטרסל שנתלה מע"ש אכל תלתו צצצת אפי' בחצר אסור ומיירי דדייק"ט מדנקט רה"ר גבי טרסקל טפי משאר דכלוהי נמי צצרה"ר איירי אלא נקט רה"ר"ט דבחצר מותר צכל ענין:

עין משפט
נר מצוה

בא א ב מ"י פ"כ מהל' שבת ה"י סמך לאוין סה עושע א"ת פי' ספק: כב ג מ"י שם ה"י ג' טו"ש שם טע"י ס: בג ד מ"י שם טו"ש שם ספק: ט: בד ה מ"י שם טו"ש שם ספק: ט: בה ו מ"י שם טו"ש שם ספק: י: בו ז שם ספק: י:

לעני רש"י

פיטור'ל. סמלון (רחתמ - חזה). פורט"א. רחמנו. נוב. אישקילי"ט. זוג [אישקילי"ט]. זוג (פשוטן ד). בטרי"ל [בטרי"ל]. ענבל (לשון הפעמוק).

מוסף רש"י

י"ש. יפה אמרת (לקמן ג:). שפיר קאמרת (פסחים ג:). חולין טו"ה. אריון. לשון מלך כמו נר אפי' איהוה"ס להי קרי ליה לשמואל אריון קיי"ל אכלה כשמואל דצינא, כי היכי דצינא דמלכותא דיעא (מנחות לו"ה) אז על שם אריון מלך אלסר (בראשית יד) דהלכתא סתיה דצינא (חולין טו"ה). ומטיילת עמו בחצר. לולא מלחמי העין (לקמן סד:).

רב נסים גאון

ראיתי פירוש הרבה מן החכמים, מחזי נקובה שנגמרה מלאכתה אם ניטל עוקצה טהורה, עוקצה החתובה פלה שרוא פי המחז, או חוריה הוא מקום הנקבה, כבר אין לה תקנה בראש, מותרת כלי ותיאשו הבעלים ממנה. ולפיכך שנינו בה טהורה כי מעט שניטל עוקצה או חוריה אדם ודוקה לבין הגרושאות ותיאשו ממנה מלעשותה להוציא בה את הקין. וזו שוין בחורת טומאה כמו שאמר אכל לענין טומאה דא דא אתח איהו, ודכונה צצא אמרו בתוספתא [ב"ב] דלי צצמ"י (פ"א) ואם מתחילה עשאו לכך אפילו חתו מין טמא, ובגטורא אמר [פס"ב כ"ט פ"ג ח"א] אז ויהי גטורא כל שניטלו אוניה, אמרו בתוספתא [ב"ב] דכ"ט פ"ג, ואם מתחלה עשאה בלא אונני נידונית כחיתו, ואשר אמרו בין נקובה ובין שאינה נקובה מותר לטטלה בשבת, ולא אמרו נקובה אלא לענין טומאה בלבד הוא דחורגם אביי אליבא דרבה בגלומי, והוא ברזל חתוך שראייה להחשות מחט, והואלי ויש לומר שאם ירצה בעלה לעשותה חלי יכול לה' לעשות כמו שאמר וימנין דמימליך עלה ומשוי לה כלי מותר לטטלה בשבת ונחשוב אותה לענין טטולו כמו הכלים והיא כמו מחט נקובה לענין שבת, אבל לענין טומאה לא והיא היא בחזקת טהורה עד שיגמור מלאכתה ותיורה כלי, כמו שאמר בתוספתא בסוף בבא קמא דכלים גולמי כלי מחכות הוי הן ככל הכלים אלא שהן טהורין.